

Att vara kristen och homosexuell (Betragtelse publicerad sommaren 2007 på Svenska kyrkans hemsida)

Äntligen hade jag kommit hem. Jag har besökt MCC (Metropolitan Community Church – en kyrka specifikt för HBT-personer som utestängts från sina egna kyrkor) tre gånger, i tre olika städer, och varje gång har känslan varit densamma – en känsla av självklar tillhörighet, i den enkla liturgin, i det genomtänkt inklusiva språket, i gemenskapen med andra som delar samma livsvillkor och i den tydliga kopplingen mellan gudstjänst och diakoni.

Att vara homosexuell är lite som att tillhöra ett främmande folk, att leva bland människor som inte förstår ens skämt, ens språk och ens kultur, och att vara utlämnad till deras välvilja samtidigt som hotet om rasistiska förföljelser aldrig är långt borta. Det gör att många homosexuella, inte minst jag själv, har varit mycket försiktiga med att visa vilka vi är. Jag har aldrig varit utsatt för diskriminering eller blivit illa behandlad, vare sig jag varit öppen eller inte, men det går sällan mer än några veckor utan att jag får läsa kränkande insändare i Kyrkans Tidning. Det gör ont varje gång. Jag har inte valt att bli homosexuell, liksom jag inte har valt att bli kristen. Det är i båda fallen bara en gåva jag har bejakat när det kom till mig och allt jag begär är respekt för den jag är, även när andra finner mig stötande.

Att inte kunna visa vem man är gör gemenskapen tom och ihålig, och det har länge varit en sorg jag burit: att inte kunna vara mig själv i kyrkan, inte fullt ut. För det finns delar av mig som jag inte kan avvara men som är märkta av skam och ogillande. Kyrkan har, även när den är som mest tolerant, en tendens att sätta familjen i första rummet och betrakta homosexuella (och även ensamstående heterosexuella) som undantag från normen. Men jag vill inte ha en respekt som förutsätter att jag betar mig som en heterosexuell.

I Sverige finns det inget MCC och det behövs heller inget, för homosexuella blir för det mesta inte utestängda från Svenska kyrkan. Men jag längtar fortfarande efter den dag då jag får fira en gudstjänst i Svenska kyrkan som den jag är, hela den människa jag är och som Gud har gjort mig till.

Niklas Olaison